

Istarska Riječ

tački svakog četvrtca uveče.
Svakog drugog četvrtca domaći i
internti prilog „Mladi Istran“.
Preplašta za lutezmost izaziva
15. - lita na godinu, a za
iznosnje 25. - lita. Ured-
ništvo i uprava Rista: Tri-
(Trieste) - Via S. Francesco
d'Assisi 20. Telefon: 11-57

ISTARSKA RIJEĆ

Tjednik za pouku, gospodarstvo i politiku Istarskog naroda.

„Slogom rastu male stvari, a nesloga sve pokvarit“. — Narodna poslovica.

Oglasli stoje 4 lira

za svaki centimetar vistne u
širini jednoga stupca. Za više
kratko vrijeme daje se za jednu
popunjenu stranicu. Plaća
se i u službi u Testi. Doplati
se i Štatu uredništvu, a novac
upravi. Nefrankirana se pisma
ne primaju, a rukopisni se ne
vraćaju ni u kojem slučaju.

† Fran Franković

Težak je bio i trnovit put hrvatskoga školstva u Istri. Ni državni, školski zakon od 14. maja 1889. nije u prvo vrijeme mogao da na tome izmjeni stogod. Istom pet godina iz proglašenog tog zakona, god. 1874. kad se u Kastvu otvorila pripravnica za učiteljsku školu, oživjela je ponosno nuda, da će se u tom pravcu nešto popraviti, to više, što je i našim djeциma bilo zajamčeno, da će na učiteljskoj školi u Kopru primati u ime državne potpore od 100 do 200 forinta godišnjih.

Uz sve to u god. 1875. - 1876. bila su u učiteljskoj školi u Kopru upisana samo tri dijaka Hrvata...

Taj se je broj naredne godine povioš od prilike za toliko. I tako je to islo redom. Broj dijaka nije se za punih deset godina uvelike mijenjao: još godine 1889. maturirala je na onom zavodu petorica Hrvata. Učiteljska škola u Kopru bila je podjeljena u tri sekcije: u italijansku, slovensku i hrvatsku. U I. tečaju neki su se predmeti predavali u materinjem jeziku dijaka i to svakoj pojedinoj „narodnosti“ posebice. Za ostale predmete služio je njemački kao naukovni jezik, i tako bi se Hrvati, Slovenci i Italijani svaki okupili u jednom dvoranu i zajedno slušali, što bi im se njemački govorilo. U II. i III. tečaju bivalo je sve više predmeta, koji su se svima skupinama predavali u njemačkom jeziku. U četvrtom tečaju bila su pak sama dva predmeta, koja su se djeциma predavala u njihovu jeziku i to vjeronauk i materinski jezik. Sve drugo bilo je njezacki...

Slovenci i Italijanima nije to pružalo osobitih potesaka. Od njih su mnogi proučili nekoliko razreda gimnazije i realke u Gorici ili Trstu, i tu su imali zgodne, da nadeže njezacke.

Sasvim drugačije bješće s hrvatskim dјacima iz Istre. Bilo je mnogo, ako je koji istarski dijak izšao iz kakov jednorazredne pučke škole, ali se prečesto desavao, naročito u ono prvo vrijeme, da u njegovu selu nije još uopće bilo nikakove škole, pa je siromasuk morao da traži karlovinu dobro dјelu, da ga njući čitati i pišati. Tako „pripravljen“ otisao bi na pripravnicu u Kastvu, gdje bi ostao nekoliko mjeseci, a onda eđ u jesen u Kopar, pa ako bi na takozvanom „nřimateljnom“ ispitu prošao — dobro, ako ne, trebalo je, da se vrati u svoje selo k ovčama i moci.

Oni, sto bi ostali u Kopru, nali su se najednom sami, u tjudem, ne prijateljskom gradu. Zvali su ih „scaveti“ — i bili su nadinci uistini bas kada pravi mali „scaveti“. Djaci Italijani, prosti bi ih prezirali, a slovenski drugovi, voljeli su ipak svojima nego u njima... Često bi ih i oni nazivali: istarske rewe... Tako bi je bilo onda. Poslije se, dakako, i to popravilo.

Ravnatelj Italijan, poludobročinski Revezante, nije ih možda ni mrzio, ali je u svakoj zgodbi počekavio, da on ipak najviše voli svoje Italijane. Kad većine profesora, koji nisu bili same radnici po narodnosti, već — kažeš je i pribrodno — i po čitavu našu istarsku djacu nisu natuljili na simpatiju. U jednu riječ, bilo je vrijeme, u kojem se vjericima u prevladi našeg istarskog preporoda, kad su se nasi istarski mladići, budući narodni učitelji, osjećali na svom turom koraku u život vrlo panjeni, omamotivani — crne, jedne pelepele.

Ali napušteni nisu bili. Vec od god. 1890. idejto je nad njima jedno blago očko, jedno elementno srce, jedna neizmjerljivo dobra i duša. Njihov profesor — Fran Franković.

Pose djevice godine bilo je i njemu lakše, jer je brigu o hrvatske dijake vodio u zadnjici s njime prof. Spinić, koji je u ono vrijeme bio namijest na istom zavodu. Mi Spinić je bio muž tega imenovanog ko-tarskih školskih nadzornikom i izabranim zastupnikom u istarski zemaljski sabor, tako da je on bio priručen, da svojim vremeni, svoje sile i svoje slobodno vrijeme posvećuje drugim, slijelim, narodnim pitanjima. A kad je god. 1886. bio premjestjen u Goricu, sva je briga oko odgoja budućih istarskih učitelja pala na ledju profesora Fran Frankovića.

Hrvatski djaci, one male istarske rewe, djevčice su razabrali, da oni u svom profilu Frankoviću imadu nesamo svog vrlog učitelja, nego još i dobrog i skrbnog oca. Bio je hlep čovjek, duša mu je sva bila u i nesrećama. Tek jedno možemo da ka-

onim njegovim dobrim, blagim i nezabavnim ocima. Predavao je hrvatski, ali kako? Kad je na priliku objasnjavao „Cen-
tag-agu“, „Djeđa i unuka“, ono „Slavjan-
stvu“ ili što slično, iz njega nisu govorila samo usta, već oči i sve žlice na njegovu licu.

Djake, u kojima bi samo naslutio nešto malo više talenta, nije ni čakom puštao s vida. U nedjeljama i praznicima pozivao bi ih k sebi: koga na ručak, koga na kavu ili na časnu vina, pa onda da se razgovara sve do kasne večeri. A ti su razgovori bili puni srdćanstva, a kretali su se većinom oko pjesme, knjige i pričika u siroj i užoj domovini. Tu su se, za tih ljepljih razgovora, bacale klice, koje su posljive imale da urode lijepim plodom. Tu su naši buđici učitelji upijali u sebe onu snažnu svijest dužnosti, koja ih je kasnije u životu svuda pratila i kojoj nas istarski narod ima u prvom redu da zahvali, što je malo možao sama sebi i svojoj ljudskoj dostojarstvo. Istarski učitelj nije brišao onim takozvanim velegradskim „slifom“, ali je svjestan svojih dužnosti, u zabitanim selima radio za svor narod, onako, kako mu je to jednom na dušu postavio njegov učitelj i odgojitelj Franković. Istarski je učitelj svojim mukotrpnim apostolatom osvijetljalice nesamomebiti, već i svom plemenitom učitelju i odgojitelju Frankoviću. Nista ne mijenja na stvari to, što je naš istarski učitelj ostao možda kroz savu svoju život konfirman u kakvom zabitom seću, cesto i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. To se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je taj naš veleverijendi i vrlo zasluzni otadžbenik zavučen u tudem Kopru, gdje su pritajala samo, da njegovu dajući i zapostavljen a gotovo uvijek zaboravljen. Te se je ustalom dogodjalo i njegovom najvećem prijatelju, oči i učitelju — Franu Frankoviću. Preko četvrt vjekost ostao je t

U boši člancu: Osim nas svijesnjih Jugoslova i njihovih prijateljima i uverenih italijanskih hodočasnika koji su bili u vremenu na svakom mjestu, namijenjen živim i mrtvima, da stojimo pred događajima, kojih će stolobom preokrenuti svijet, a već je ostala, održana i omotana. Ilička privrženici tu zgodu da ih jedino između to više mrežnje i zuči na Srbu i Hrvatu. Bilo je onda korelacija s obilježjima pavicima (str. 22) — a bilo je i razljupanim izlogom i tematskoj, a sva to — ad majorem. Austrije slavom. I kad smo već rekli jednu latinsku vječnu: Quicunq non movere! Ne mi je samo ono, što bi moglo da zasmradi.

O politici dakle nema danas ništa. O demokratiji da sam pojam? Mogao bih vam govoriti o onoj bandi tafotu, što su ih ovih dana ubili. Imo i oti bandi i nekoliko tica, iz Pule i Trsta, za bi vas to moglo da zanima... Ali je vam pravog kožem, mene ovakvoj uhićenje preuzeo as interesus mi namijenje. Mene zanijedaju kružkama lukeži, koji još nisu uhićeni, i uživaju sveopće povjerjenje, koji su uvijek rukavčima, a parfimirani su tako čestoko... Takođe su moji stomak, a ne ovi obični kruževi i kružkovi džepari.

Meni dakle ne ostaje drugo, van da vam pićem, kako sam ono s Ninjetom putovao u Opatiju. Njazida to sam vam obećao, i obećanje te — kako i sam znate — ludom rješavanjem.

Da vam, dakle, pričam.

Kako znate, Ninetta i ja živimo od tradicije, ioga smo i čekali da se ukreamo na paravord, kom je jednom pripadao Ungaro-Croat, i koji se uslijed togova zavadi — Almady. Sad se zove «Lussin», kašte se na vrliku i Moscenice voze Moschina, i na Ninu — Venturi.

Ukrećemo se. Jedva smo na provi našli vlastnu kuću, parobrod bijase natačen sareničkim vještinama, koje se joževalo u Opatiju. Sav je bio svjetlost, a prija red, većinom u Fužine, ali budući da je Fužine iz takozvanog Kvarnog Božića ostalo Jurčevi, to nasi Rijeci, niti radje u Opatiju na jednoj strani.

Uostalom, ima kraj Venecije, jednoj opštosti, koje se također zove Fužine, kašte imu i naši narodni Italije i Jugoslavije, i kašte i na nas. Uz ostalo, kraj Venecije, i jedan znameniti i brijanski princ.

Ima mnogo dođirnih tačaka između obje srednje države, imaju... Ja sam te uvijek do sada govorio, pa to i sada tvrdim, ali zlo je, niko neće da slusa... Izlažmo iz luke. Pred vama nam se u svojoj šljepotu rastvorio naš div: Kvaternar.

Jedan debeli gospodin kraj mene uze da zaklame u vlastitom glasom:

...i na Carnaro.

Čita ih ljudima divim, kako oni znaju... Roga Tarta naizust. Ja sam ga pročitoval, njezina petnaest puta, i nisam upamtio nego da sam stih o nekakvom trombetti, pa niti u blizini.

Vrijeme je lijepe, more i kraj puni su sunca, i ja gledam Učku i cijeli onaj kraj od Matulja i do Velič Vrata. Dok gledam, u meni se uvoje staro žumansko sreća, vrpčilo i sreća, Bratči Labinjanini, ne zamjerite, ali mi smo pjevacani bili odvojeni našim pjevima... i te je odrevihek nasa božja lozinka i naiveća krepot. Bili smo kudikamo manji nego li je išao u Valpolosko, a ipak smo imali svoju ekspresiju. Slike statute, stope, bandere (secam) na hrvatski, Štipe, Štipe, kada smo i rasporajdali i smanjili Labinjaninu, jer je bilo prije sto u nekoliko godina, čime su i time mi Riječani našim lumbardama protjerili iz našega grada Napoleona Bonapartu, a negeve grenadire. Ti Francuzi — puška ih bila, nekoliko su godina pjevali po našim ulicama ono svoje vičeno: voasil! voasil! A gaji za njima: Nes! vam vrag čai! Dakako Francuzel!

I edino ih vrág, a nato je Rijeka postala glavni grad, la capitale, die Hauptstadt. Cirkula, sve se priprajali i vi, Labinjanini, učila braću našu! To je trajalo malo, samo do godine 1823., kad smo ostali sami s našim P O D L I S T A K

EJKARD KATALINIC-JERETOV:

Majčina riječ

Bilo u davnini. Mlada majka gojila milodano čđeo. Ljubila je ono stivo svoje dijetu, pašto svaka majka ljubi. Pričala mu najlepše pjesme, pjevala mu u majenom jeziku naftipse pjesme. I ljudi neljubi, otišli su materi maleno dečko. Nauciši ga tudi jezik, zaslijedili mu narodnu sreću na rodenujim mjestima. Sinčić, zahvaljujući vlasti, iđe ukratko, i kroz morniški mokromak. I kad će paraliti nečujati, iđe u ruci proti rođenjini majci. Pošao on tamu, gdje su mu kazali, da će ju naći. Srolne tužne, nevoljne i bijedne ženu i digne nož, te joj ga zabode u grudi, a ona ga pogleda mlio i sučutno, ona odmah upozna izbjegljivog sina i krikne mu angloski glasom: — Oj sinu mili!

Mladi problijedi. One mu dvije riječi zaramonile popuk neke čarne glazbe iz drevnog dana. On pomisli: digao sam nog proti moci, a ona meni prošta — ona me nagnovila sram. Ima mnenje: — Majko!... Ali djele nije znao. Bio je, zaboravio majčinu riječ. Majka ga pogleda pličim okom, ranjena ga zagrlj i zatuži opti: — Sine mo!

I više joj bolilo bijedna majku, što joj je usisao mlijekom, više zaboravio riječ, koju je usisao mlijekom, više

korpusemu separatosom, ali pod zaštitom madžarske svijetle i apostolske krune.

Kakav je da je historija da skrajnosti pričinjena, a da je Rijeku i njene glave, to dokazuje činjenica da je Rijeka, u sasvim punih 100 godina, i opstala — da je uključena u istastadt, ali ne od kakova „Cirkala“, već od jedne velike provincije, koja se zove „La provincia di Carnaro“. I tako ste vi, Liburni, postali i opsteti suditi našega lipografa Rike.

A ja, rođeni Fijumanac, da ne budem posadan na to? Ja u mislima, a uočideku zvžidnik (nekakvih čudan, sušiških zvžidnika!) Sreć mi se uskuca. Sam uzurjan. Ovo je naime od vremena aneksije, privi put, što je dozvao kao velegradjanin (Fiume — capitale) i svoju provinciju. Uspravni se, skinem kaput, i u džep, razburasnim kosu na glavi, stisnem zube, učinim, da mi uskoči van uno male trbuha i uputim se, da se iskrčem. Neka vrag odnesće i tatinu, ali ja sam svakako htio da male vidim, kakav senzaciju može u svojoj provinciji da razbudi jedan rođeni Fijumanac de Fijume.

Prođem most i prvo, što mi zagrimjelo u usinu bilo je: sladoled! geforensei! Ja sam stao pred vikacu s onim mojim trbuhom izbočenim, s čupavim kosama i sa stisnutim zubima, bas kao jedan od onih „della prima ora“. Mislite li, da se je preplašio? Naprotiv, on ti me bezobrazno omjeri i dobaci: — Caro fci, la cogli l'oro!

Zahvalu: nema više svijeta!

— Da, dešete te kumđure? — okosi se na mene Ninetta. S vam ni nikamo za poći! Vi mi ne trebate za gađbu!

Ne, ne, bašta, Šta je to? „Deficiencies“ — zna ona, što je to fijumanek ponos? Da nije toga ponosa, mi ne bišu nikada bili oni famozni naslov — nekoliko Nas-kada!

Krenemo u park. Sve ljepe — „schön-bello“. Pređem pred napićem, a u to ugošću sve kiosk do kioska, kao nekakve godine čepanje Pitomo, što je to? Odgovorite nam, da je ono „Lido de Abbazia“, a one čepanje, da su najveće iznenadjenje ove sezone. Una de-lizija!

Zamimo jednu na fit za sadahna, reče Ninetta.

Zamimo ju na fit, rekao sam ja. Njazida i ja sam želio da vidim, kakove se to pogafa peče ispod one čepanje... Žoju su nam rekli, da će biti najbolje,ako podijemo, da se okupamo, a onda odmah poslije kupanja, onako friski i u kostimu, da podijemo vičeli „quelli splendidi“.

Pošli smo u Anjolna-bad, koji se prije zvao drukčije — ne sjećam se već kada — i uzesmo kabinu i puš u more. Pošto smo se dobro isprali, zaplovili smo puti naša — a onda ravno pod onu našu čepanje. Sjedimo nutri i čekamo — pa ništa. Da nam vrijeme briže prodje, zamčljusno razgovor. Ja sam konstatirao, da žene u Opatiji idu s gomilom rukama nego li nose na Rijeci. To je žalosno, jer narodi, koji ne pane na moral, moraju propasti. Kad su žene isle s prekratkim suknjama, onda smo svi digli svoj glas protiv neopodostopne. I došla je druga moda, žene su se odlaže u izlaze van s dužim suknjama, sa prečki, a onda su se u neke Ninette, koja čini se, nije ni slušala, što sam ja govorio.

Doista, rekoh i ja, gdje je to iznenadjenje? — a tračnjen? Njedanjut se dignem i izdiem nožice. U blizini bilo je okupljeno nekoliko ljudi, a neki su mi se ušli u rukave?

Digo, Šta je cossa si, da mi tračnjen?

Jedva sam doveđek a sa onaj svjet prasne u grohotan smjej. Šte se pjevali i svajivali, da sam mislio, da su od srata propasti u zemlji. Koliko bi okom trenuo, već sam izmazio odanele i svignute prema moru. Ninetta, i ona sva crvena kao i ruk, čekala me na stijeni; tu mi je ona omijesila nekoliko „vrach-pandoli“ i otišla se sva bijesna u more. Ja na njom, da će se pred njom opravdati, ali ona ni čuti, već je zaplivala naprijed. Prvi parobrodom vratali smo se na Rijeku, ja opet na provi, a Ninetta na krmi. Od sreća sam se

pošlo u Anjolna-bad, koji se prije zvao drukčije — ne sjećam se već kada — i uzesmo kabinu i puš u more. Pošto smo se dobro isprali, zaplovili smo puti naša — a onda ravno pod onu našu čepanje. Sjedimo nutri i čekamo — pa ništa. Da nam vrijeme briže prodje, zamčljusno razgovor. Ja sam konstatirao, da žene u Opatiji idu s gomilom rukama nego li nose na Rijeci. To je žalosno, jer narodi, koji ne pane na moral, moraju propasti. Kad su žene isle s prekratkim suknjama, onda smo svi digli svoj glas protiv neopodostopne. I došla je druga moda, žene su se odlaže u izlaze van s dužim suknjama, sa prečki, a onda su se u neke Ninette, koja čini se, nije ni slušala, što sam ja govorio.

Doista, rekoh i ja, gdje je to iznenadjenje? — a tračnjen? Njedanjut se dignem i izdiem nožice. U blizini bilo je okupljeno nekoliko ljudi, a neki su mi se ušli u rukave?

Digo, Šta je cossa si, da mi tračnjen?

Jedva sam doveđek a sa onaj svjet prasne u grohotan smjej. Šte se pjevali i svajivali, da sam mislio, da su od srata propasti u zemlji. Koliko bi okom trenuo, već sam izmazio odanele i svignute prema moru. Ninetta, i ona sva crvena kao i ruk, čekala me na stijeni; tu mi je ona omijesila nekoliko „vrach-pandoli“ i otišla se sva bijesna u more. Ja na njom, da će se pred njom opravdati, ali ona ni čuti, već je zaplivala naprijed. Prvi parobrodom vratali smo se na Rijeku, ja opet na provi, a Ninetta na krmi. Od sreća sam se

pošlo u Anjolna-bad, koji se prije zvao drukčije — ne sjećam se već kada — i uzesmo kabinu i puš u more. Pošto smo se dobro isprali, zaplovili smo puti naša — a onda ravno pod onu našu čepanje. Sjedimo nutri i čekamo — pa ništa. Da nam vrijeme briže prodje, zamčljusno razgovor. Ja sam konstatirao, da žene u Opatiji idu s gomilom rukama nego li nose na Rijeci. To je žalosno, jer narodi, koji ne pane na moral, moraju propasti. Kad su žene isle s prekratkim suknjama, onda smo svi digli svoj glas protiv neopodostopne. I došla je druga moda, žene su se odlaže u izlaze van s dužim suknjama, sa prečki, a onda su se u neke Ninette, koja čini se, nije ni slušala, što sam ja govorio.

Doista, rekoh i ja, gdje je to iznenadjenje? — a tračnjen? Njedanjut se dignem i izdiem nožice. U blizini bilo je okupljeno nekoliko ljudi, a neki su mi se ušli u rukave?

Digo, Šta je cossa si, da mi tračnjen?

Jedva sam doveđek a sa onaj svjet prasne u grohotan smjej. Šte se pjevali i svajivali, da sam mislio, da su od srata propasti u zemlji. Koliko bi okom trenuo, već sam izmazio odanele i svignute prema moru. Ninetta, i ona sva crvena kao i ruk, čekala me na stijeni; tu mi je ona omijesila nekoliko „vrach-pandoli“ i otišla se sva bijesna u more. Ja na njom, da će se pred njom opravdati, ali ona ni čuti, već je zaplivala naprijed. Prvi parobrodom vratali smo se na Rijeku, ja opet na provi, a Ninetta na krmi. Od sreća sam se

pošlo u Anjolna-bad, koji se prije zvao drukčije — ne sjećam se već kada — i uzesmo kabinu i puš u more. Pošto smo se dobro isprali, zaplovili smo puti naša — a onda ravno pod onu našu čepanje. Sjedimo nutri i čekamo — pa ništa. Da nam vrijeme briže prodje, zamčljusno razgovor. Ja sam konstatirao, da žene u Opatiji idu s gomilom rukama nego li nose na Rijeci. To je žalosno, jer narodi, koji ne pane na moral, moraju propasti. Kad su žene isle s prekratkim suknjama, onda smo svi digli svoj glas protiv neopodostopne. I došla je druga moda, žene su se odlaže u izlaze van s dužim suknjama, sa prečki, a onda su se u neke Ninette, koja čini se, nije ni slušala, što sam ja govorio.

Doista, rekoh i ja, gdje je to iznenadjenje? — a tračnjen? Njedanjut se dignem i izdiem nožice. U blizini bilo je okupljeno nekoliko ljudi, a neki su mi se ušli u rukave?

Digo, Šta je cossa si, da mi tračnjen?

Jedva sam doveđek a sa onaj svjet prasne u grohotan smjej. Šte se pjevali i svajivali, da sam mislio, da su od srata propasti u zemlji. Koliko bi okom trenuo, već sam izmazio odanele i svignute prema moru. Ninetta, i ona sva crvena kao i ruk, čekala me na stijeni; tu mi je ona omijesila nekoliko „vrach-pandoli“ i otišla se sva bijesna u more. Ja na njom, da će se pred njom opravdati, ali ona ni čuti, već je zaplivala naprijed. Prvi parobrodom vratali smo se na Rijeku, ja opet na provi, a Ninetta na krmi. Od sreća sam se

pošlo u Anjolna-bad, koji se prije zvao drukčije — ne sjećam se već kada — i uzesmo kabinu i puš u more. Pošto smo se dobro isprali, zaplovili smo puti naša — a onda ravno pod onu našu čepanje. Sjedimo nutri i čekamo — pa ništa. Da nam vrijeme briže prodje, zamčljusno razgovor. Ja sam konstatirao, da žene u Opatiji idu s gomilom rukama nego li nose na Rijeci. To je žalosno, jer narodi, koji ne pane na moral, moraju propasti. Kad su žene isle s prekratkim suknjama, onda smo svi digli svoj glas protiv neopodostopne. I došla je druga moda, žene su se odlaže u izlaze van s dužim suknjama, sa prečki, a onda su se u neke Ninette, koja čini se, nije ni slušala, što sam ja govorio.

Doista, rekoh i ja, gdje je to iznenadjenje? — a tračnjen? Njedanjut se dignem i izdiem nožice. U blizini bilo je okupljeno nekoliko ljudi, a neki su mi se ušli u rukave?

Digo, Šta je cossa si, da mi tračnjen?

Jedva sam doveđek a sa onaj svjet prasne u grohotan smjej. Šte se pjevali i svajivali, da sam mislio, da su od srata propasti u zemlji. Koliko bi okom trenuo, već sam izmazio odanele i svignute prema moru. Ninetta, i ona sva crvena kao i ruk, čekala me na stijeni; tu mi je ona omijesila nekoliko „vrach-pandoli“ i otišla se sva bijesna u more. Ja na njom, da će se pred njom opravdati, ali ona ni čuti, već je zaplivala naprijed. Prvi parobrodom vratali smo se na Rijeku, ja opet na provi, a Ninetta na krmi. Od sreća sam se

pošlo u Anjolna-bad, koji se prije zvao drukčije — ne sjećam se već kada — i uzesmo kabinu i puš u more. Pošto smo se dobro isprali, zaplovili smo puti naša — a onda ravno pod onu našu čepanje. Sjedimo nutri i čekamo — pa ništa. Da nam vrijeme briže prodje, zamčljusno razgovor. Ja sam konstatirao, da žene u Opatiji idu s gomilom rukama nego li nose na Rijeci. To je žalosno, jer narodi, koji ne pane na moral, moraju propasti. Kad su žene isle s prekratkim suknjama, onda smo svi digli svoj glas protiv neopodostopne. I došla je druga moda, žene su se odlaže u izlaze van s dužim suknjama, sa prečki, a onda su se u neke Ninette, koja čini se, nije ni slušala, što sam ja govorio.

Doista, rekoh i ja, gdje je to iznenadjenje? — a tračnjen? Njedanjut se dignem i izdiem nožice. U blizini bilo je okupljeno nekoliko ljudi, a neki su mi se ušli u rukave?

Digo, Šta je cossa si, da mi tračnjen?

Jedva sam doveđek a sa onaj svjet prasne u grohotan smjej. Šte se pjevali i svajivali, da sam mislio, da su od srata propasti u zemlji. Koliko bi okom trenuo, već sam izmazio odanele i svignute prema moru. Ninetta, i ona sva crvena kao i ruk, čekala me na stijeni; tu mi je ona omijesila nekoliko „vrach-pandoli“ i otišla se sva bijesna u more. Ja na njom, da će se pred njom opravdati, ali ona ni čuti, već je zaplivala naprijed. Prvi parobrodom vratali smo se na Rijeku, ja opet na provi, a Ninetta na krmi. Od sreća sam se

pošlo u Anjolna-bad, koji se prije zvao drukčije — ne sjećam se već kada — i uzesmo kabinu i puš u more. Pošto smo se dobro isprali, zaplovili smo puti naša — a onda ravno pod onu našu čepanje. Sjedimo nutri i čekamo — pa ništa. Da nam vrijeme briže prodje, zamčljusno razgovor. Ja sam konstatirao, da žene u Opatiji idu s gomilom rukama nego li nose na Rijeci. To je žalosno, jer narodi, koji ne pane na moral, moraju propasti. Kad su žene isle s prekratkim suknjama, onda smo svi digli svoj glas protiv neopodostopne. I došla je druga moda, žene su se odlaže u izlaze van s dužim suknjama, sa prečki, a onda su se u neke Ninette, koja čini se, nije ni slušala, što sam ja govorio.

Doista, rekoh i ja, gdje je to iznenadjenje? — a tračnjen? Njedanjut se dignem i izdiem nožice. U blizini bilo je okupljeno nekoliko ljudi, a neki su mi se ušli u rukave?

Digo, Šta je cossa si, da mi tračnjen?

Jedva sam doveđek a sa onaj svjet prasne u grohotan smjej. Šte se pjevali i svajivali, da sam mislio, da su od srata propasti u zemlji. Koliko bi okom trenuo, već sam izmazio odanele i svignute prema moru. Ninetta, i ona sva crvena kao i ruk, čekala me na stijeni; tu mi je ona omijesila nekoliko „vrach-pandoli“ i otišla se sva bijesna u more. Ja na njom, da će se pred njom opravdati, ali ona ni čuti, već je zaplivala naprijed. Prvi parobrodom vratali smo se na Rijeku, ja opet na provi, a Ninetta na krmi. Od sreća sam se

pošlo u Anjolna-bad, koji se prije zvao drukčije — ne sjećam se već kada — i uzesmo kabinu i puš u more. Pošto smo se dobro isprali, zaplovili smo puti naša — a onda ravno pod onu našu čepanje. Sjedimo nutri i čekamo — pa ništa. Da nam vrijeme briže prodje, zamčljusno razgovor. Ja sam konstatirao, da žene u Opatiji idu s gomilom rukama nego li nose na Rijeci. To je žalosno, jer narodi, koji ne pane na moral, moraju propasti. Kad su žene isle s prekratkim suknjama, onda smo svi digli svoj glas protiv neopodostopne. I došla je druga moda, žene su se odlaže u izlaze van s dužim suknjama, sa prečki, a onda su se u neke Ninette, koja čini se, nije ni slušala, što sam ja govorio.

Doista, rekoh i ja, gdje je to iznenadjenje? — a tračnjen? Njedanjut se dignem i izdiem nožice. U blizini bilo je okupljeno nekoliko ljudi, a neki su mi se ušli u rukave?

Digo, Šta je cossa si, da mi tračnjen?

Jedva sam doveđek a sa onaj svjet prasne u grohotan smjej. Šte se pjevali i svajivali, da sam mislio, da su od srata propasti u zemlji. Koliko bi okom trenuo, već sam izmazio odanele i svignute prema moru. Ninetta, i ona sva crvena kao i ruk, čekala me na stijeni; tu mi je ona omijesila nekoliko „vrach-pandoli“ i otišla se sva bijesna u more. Ja na njom, da će se pred njom opravdati, ali ona ni čuti, već je zaplivala naprijed. Prvi parobrodom vratali smo se na Rijeku, ja opet na provi, a Ninetta na krmi. Od sreća sam se

pošlo u Anjolna-bad, koji se prije zvao drukčije — ne sjećam se već kada — i uzesmo kabinu i puš u more. Pošto smo se dobro isprali, zaplovili smo puti naša — a onda ravno pod onu našu čepanje. Sjedimo nutri i čekamo — pa ništa. Da nam vrijeme briže prodje, zamčljusno razgovor. Ja sam konstatirao, da žene u Opatiji idu s gomilom rukama nego li nose na Rijeci. To je žalosno, jer narodi, koji ne pane na moral, moraju propasti. Kad su žene isle s prekratkim suknjama, onda smo svi digli svoj glas protiv neopodostopne. I došla je druga moda, žene su se odlaže u izlaze van s dužim suknjama, sa prečki, a onda su se u neke Ninette, koja čini se, nije ni slušala, što sam ja govorio.

Doista, rekoh i ja, gdje je to iznenadjenje? — a tračnjen? Njedanjut se dignem i izdiem nožice. U blizini bilo je okupljeno nekoliko ljudi, a neki su mi se ušli u rukave?

Digo, Šta je cossa si, da mi tračnjen?

Jedva sam doveđek a sa onaj svjet prasne u grohotan smjej. Šte se pjevali i svajivali, da sam mislio, da su od srata propasti u zemlji. Koliko bi okom trenuo, već sam izmazio odanele i svignute prema moru. Ninetta, i ona sva crvena kao i ruk, čekala me na stijeni; tu mi je ona omijesila nekoliko „vrach-pandoli“ i otišla se sva bijesna u more. Ja na njom, da će se pred njom opravdati, ali ona ni čuti, već je zaplivala naprijed. Prvi parobrodom vratali smo se na Rijeku, ja opet na provi, a Ninetta na krmi. Od sreća sam se

pošlo u Anjolna-bad, koji se prije zvao drukčije — ne sjećam se već kada — i uzesmo kabinu i puš u more. Pošto smo se dobro isprali, zaplovili smo puti naša — a onda ravno pod onu našu čepanje. Sjedimo nutri i čekamo — pa ništa. Da nam vrijeme briže prodje, zamčljusno razgovor. Ja sam konstatirao, da žene u Opatiji idu s gomilom rukama nego li nose na Rijeci. To je žalosno, jer narodi, koji ne pane na moral, moraju propasti. Kad su žene isle s prekratkim suknjama, onda smo svi digli svoj glas protiv neopodostopne. I došla je druga moda, žene su se odlaže u izlaze van s dužim suknjama, sa prečki, a onda su se u neke Ninette, koja čini se, nije ni slušala, što sam ja govorio.

Doista, rekoh i ja, gdje je to iznenadjenje? — a tračnjen? Njedanjut se dignem i izdiem nožice. U blizini bilo je okupljeno nekoliko ljudi, a neki su mi se ušli u rukave?

Digo, Šta je cossa si, da mi tračnjen?

Jedva sam doveđek a sa onaj svjet prasne u grohotan smjej. Šte se pjevali i svajivali, da sam mislio, da su od srata propasti u zemlji. Koliko bi okom trenuo, već sam izmazio odanele i svignute prema moru. Ninetta, i ona sva crvena kao i ruk, čekala me na stijeni; tu mi je ona omijesila nekoliko „vrach-pandoli“ i otišla se sva bijesna u more. Ja na njom, da će se pred njom opravdati, ali ona ni čuti, već je zaplivala naprijed. Prvi parobrodom vratali smo se na Rijeku, ja opet na provi, a Ninetta na krmi. Od sreća sam se

pošlo u Anjolna-bad, koji se prije zvao drukčije — ne sjećam se već kada — i uzesmo kabinu i puš u more. Pošto smo se dobro isprali, zaplovili smo puti naša — a onda ravno pod onu našu čepanje. Sjedimo nutri i čekamo — pa ništa. Da nam vrijeme briže prodje, zamčljusno razgovor. Ja sam konstatirao, da žene u Opatiji idu s gomilom rukama nego li nose na Rijeci. To je žalosno, jer narodi, koji ne pane na moral, moraju propasti. Kad su žene isle s prekratkim suknjama, onda smo svi digli svoj glas protiv neopodostopne. I došla je druga moda, žene su se odlaže u izlaze van s dužim suknjama, sa prečki, a onda su se u neke Ninette, koja čini se, nije ni slušala, što sam ja govorio.

Doista, rekoh i ja, gdje je to iznenadjenje? — a tračnjen? Njedanjut se dignem i izdiem nožice. U blizini bilo je okupljeno nekoliko ljudi, a neki su mi se ušli u rukave?

Digo, Šta je cossa si, da mi tračnjen?

Jedva sam doveđek a sa onaj svjet prasne u grohotan smjej. Šte se pjevali i svajivali, da sam mislio, da su od srata propasti u zemlji. Koliko bi okom trenuo, već sam izmazio odanele i svignute prema moru. Ninetta, i ona sva crvena kao i ruk, čekala me na stijeni; tu mi je ona omijesila nekoliko „vrach-pandoli“ i otišla se sva bijesna u more. Ja na njom, da će se pred njom opravdati, ali ona ni čuti, već je zaplivala naprijed. Prvi parobrodom vratali smo se na Rijeku, ja opet na provi, a Ninetta na krmi. Od sreća sam se

pošlo u Anjolna-bad, koji se prije zvao drukčije — ne sjećam se već kada — i uzesmo kabinu i puš u more. Pošto smo se dobro isprali, zaplovili smo puti naša — a onda ravno pod onu našu čepanje. Sjedimo nutri i čekamo — pa ništa. Da nam vrijeme briže prodje, zamčljusno razgovor. Ja sam konstatirao, da žene u Opatiji idu s gomilom rukama nego li nose na Rijeci. To je žalosno, jer narodi, koji ne pane na moral, moraju propasti. Kad su žene isle s prekratkim suknjama, onda smo svi digli svoj glas protiv neopodostopne. I došla je druga moda, žene su se odlaže u izlaze van s dužim suknjama, sa prečki, a onda su se u neke Ninette, koja čini se, nije ni slušala, što sam ja govorio.

Doista, rekoh i ja, gdje je to iznenadjenje? — a tračnjen? Njedanjut se dignem i izdiem nožice. U blizini bilo je okupljeno nekoliko ljudi, a neki su mi se ušli u rukave?

Digo, Šta je cossa si, da mi tračnjen?

Jedva sam doveđek a sa onaj svjet prasne u grohotan smjej. Šte se pjevali i svajivali, da sam mislio, da su od srata propasti u zemlji. Koliko bi okom trenuo, već sam izmazio odanele i svignute prema moru. Ninetta, i ona sva crvena kao i ruk, čekala me na stijeni; tu mi je ona omijesila nekoliko „vrach-pandoli“ i otišla se sva bijesna u more. Ja na njom, da će se pred njom opravdati, ali ona ni čuti, već je zaplivala naprijed. Prvi parobrodom vratali smo se na Rijeku, ja opet na provi, a Ninetta na krmi. Od sreća

nasto je bio prihvaćen Predavačev predlog, — nastro je bio prihvaćen Predavačev predlog.
Juče se u Beogradu jugoslovenska Narodna Skupština. Ova je sjednica bila formalne prirode; ustavno se na njoj dnevni red za buduću sjednicu, na koju ćemo se osvrnuti u jednom od narednih brojeva.

Zdravstvo.

DR. IVAN HASLINGER:

Kakvo grijezdo — takva ptica, kakav otac — takva dica

Bio je neki mlinar, koji se vremenom osilio i obogatio. Imao je u cijeloj općini najlepšje blago svake ruke. Isprva je gajio samo krasne guske. Vidjeo je negdje poslovnu vrstu gusaka, nabavio od njih juš, a da se slada uvek oko njegova mlinja, plijivo jato od nekih 30 do 40 krasnih, velikih, bijelih gusaka. Onda je nabavio svinje. Dugacke, bijele svine, engleske pasmine s kratkim nogama na velikim butovima, pa golemljeni klapsatim ušesima a krtkom gubicom. Pomalo nabavio on i tis krasne velike švicarske krave, pa onda dva para konja; jedan par bila su dva plavca belgijanca, široki i koščati, jakih odraščini nogu, mā ka dvije željezničke mašine. Oh, da, ti ih je bilo pogledati, kako su znali da izvuku i najveći teret, pa makar i ubrzdo u hamove, pa jednako kao jedan, prije bi popucala orma, nego da oni popuste. Ti su tako u teret. A drugi par bila su dva laka madžarska konjiča, s tankim nogama, malom glavom a vatrenim očiju i nozdravima, pa kad ih upregnesh u laka kolica, to ti leti kao dvije vile. S nimbi se mišar vozio u grad, kad je trebalо poći sudu ili kotarskoj oblasti ili u općinu, jer bilo je tu razvila različit petljajući radi razgraničenih i raznovrsnih poslova.

Jednom mu se razboli dijete, pa oni poslušaju po doktora u grad, baš s tim konjima, da bude stot brže. Dodje doktor i obadij bolesnika, a onda, dok konji općinu, doktor će se malo oglédati po gospodarstvu, pa će radijare s gazonom mlinarom. Cudi se da su svi doktori krasotom domaćeg blaga. Bilo je tu sada već i stada ovaca s nekonom dugackom krovostrošom, vunom, ama kao svila. Pita doktor mlinara, kakav je to ugoza to krasno blago, pa da i piši da mu je ugoza i ne pojemis da s drugim slabijim blagom? Mlinar mu potvrdi da ne bi i kriptički različitih pastirima, ali dobri, ako su samo roditelji zdravi i krepki, ali on veli, da ima čista pasmina. Što bi kada se njegova švicarska krava s kalkom bosanskom ili ličkom bušom? Mlinar i pravo misli, da od toga ne bi bilo koristi. Veli on da i od svega eftokravnog blaga odmah radi i pravao svako grlo, koje mu se čini bolezljivo ili kržljavo.

Zamisli se doktor vrlo i uđo se teme razumnu postupku, pa će pitati mlinara: «A recite Vi meni, dragi gospodaru, da li ćete Vi tako paziti na sve i onda, kada Vam se sinovi budu ženili, a kćeri udavale?» — „Hum...“ zamisli se mlinar, potuca malo duhan u lulu, pavuće krepko par puta, odbaci dim, pijuće, pa će reći: «E, valjda je i kod ljudi trebalo paziti, da pasmina ostana čista, ali kako?...» — „Nije kod ljudi pasmina toliko važna,“ odgovori doktor, koliko zdravije. Ima i tu doduse neke razlike. Vele za Italijance, da su oni i vragojaste, a za Svabice i Engleskim znano, da su plave pa bližedolice, ali svu to nije važno. Vi ćete svoga djece i onako dati samopet za domaće ljude. Tu treba da budnim okom pažiti, da Vam se ne uvuče u kuću kakvo bolesno čejadje. Vi ste, hvala Bogu, bogati, ne treba da pazite imunitak i miraz, nego jedino na postenje i zdravije. Znate li Vi, da jedan jedini upravlja bolesne kći i vasi zdravu jedru obitelji može da ima strašnog posledica do u Bog te pitaj koje kojeno! Poznavao sam zdravju i krepku obitelj. Sini uzeo nero bogatu na skrofuljavu dievojku, pa su im sva dječa bila takva i susišavica, nešto, ili komito, a nesto bilo uvijek bolesno, i potrošili su svi novaca oko njihova lečenja i udržavanja, nikada nije bilo prave koreksi, od njih. Pa tako daleko, dobro, što ćete i lako čete. Od bolesnih roditelja nikada zdravu dice. Ako je jedno od roditelja slaboumo ili suludo, a to je, kada pijuće ili jekne ionako odoka pozna. Po onda se ljudi ne razvijen ili možda nadgrijen, gribavaju se, ne fudjav, to vam je sve nesreća za obitelj. Od ovakvih roditelja, bit će uvijek isto takvu dicea, a znam, da biste Vam do svoje smeti bili nesrećni, da Vam se što ovako desi. — Pa kako ću ja poznati, da je tko ovakav ili onakav? — upitati će mlinar. — E, dragi gospodaru, ta imate i Vi otvorene oči, nesto se to voče, zar ne ionako odoka pozna. A po onda se ljudi ne žene i ne udauju odmah, čim se upoznaju, nego se imaju i vremena, da se čovjek malo propita kod ovoga ili onoga suseda i prijatelja, a najposljije možete da pitate u svakom slučaju i svojega doktora, koji će Vam već pritići u pomoći svojim savjetom.

Nasi su ljudi danas već toliko svijesni, da to ēene. Mene je baš ove godine jedina ugledna seljačka obitelj pitala za savjet, da li bi mogli svoju kćerku dati za mladića, koji im se nije baš činio nadzrav, i ja sam ih lijepo svjetovao, a oni su moj savjet i poslušali.

Kod mukških je svakako dobar zdravljak, ako je momak uzeo u vojku, jer vojnici pak odabiraju i ne uzimaju. Napokon možete odati zarađujući svet hrama i obiljno nastuši da pobjeđi da moja predušnost, koju ne možete preuzeti, ako možda s kakovom bolesti stupu u brak. A i po zdravljaku drugih članova obitelji, iz kojih potječe mladost, ili buduća snaha, možemo da proslidimo, kako je zdravljak u toj obitelji. Ako su svaki bračni i sestre slabi, kržljavi, ako je otac pješac ili mukška možda slaboumo ili lakounica, nevažila, ako je koji član obitelji umro od susice

ili ako je koji imao padavice itd., onda ćemo se čuvati takve obitelji.

Bojte da i koju godinu priječek i da svijesno odaberete, što bolje možete, nego da vam dječa padnu u nesreću. Upamtite dobro taj nam današnji razgovor, pa kad dodje za to doba, da se po njemu ravnate.

(Iz Seljačke Čitanke o Zdravju.)

Domaće novosti

Naša pjesma...

Pod ovim naslovom objelobanit ćemo u idućem broju našoga lista Šlana, kome dobar prijatelj našega naroda i nase misli sa zonosom pozdravljaju ovo naše najnovije izdanje naših istarskih narodnih pjesama. Članak će je ovaj broj zakasniti, što uvelike žalimo.

Licne vijesti

Prosle sedmice bili promovirani Zagrebci Bertoši Ivan iz Pazina i Vjekoslav Ferluga iz Trsta; prvi na čast inžinera agronomije, a drugi na čest inžiniera građevina. — Cestitamo!

Nepoznati zlikovci pokrali crkvu.

Pišu nam iz Vizinade: — Pred nekoliko dana provali su nepoznati zlikovci u crkvi Majke Božje na Polju kraj Vizinade te pokrali zlato. Crkva trpi štetu od deset hiljada lira. Tatovi nisu pronadjeni.

Drugi kongres slavenskog srednjosjelskog dijstva u Italiji.

Djaci Dne 15., 16. i 17. avgusta te godine bit će u Gorici II. kongres slavenskog srednjosjelskog dijstva u Italiji. Toga dana treba da pregledamo jednodjeljne djelovanje, nase redove, koji moramo uvesti na našu našu našu našu rad. Dodjite svi na konferencije, delegati različitih klubova naši u kojem slučaju ne smiju da izstanou! Postaraće se da dodje pravodobno u Goricu! Zdravo! — Odbor.

Gdje se naručuju „Istarske narodne pjesme“?

Kod Uredništva „Istarske Riječi“ u Trstu, via S. Francesco d'Assisi, 20/I.

Svega po malo

Kamo vodi vjerski fanatizam.

Poljska je danas jedina država u Evropi, gdje uvlada tako žestoki vjerski fanatizam. Što je nijes rimo-katoličko biva sve podvrgnuto najgoru teroru. Najgoro progostodno površavaju vjera. Ukrainski list „Dilo“, što izlazi u Lavoru, piše: „Poljaci su zaplijenili sve dragecijenosti u mnogim pravoslavnim crkvama u Holmu i okolicu. Za dokaz navestimo samo nekoje slučaje: crkva sv. Cirila i Metoda u Holmu digla su dinamitom u zraku, nekoliko stotina pravoslavnih crkava u ukrajinskim zemljama bila pozavartono, a pravoslavni svećenici konfisciran imateli; nekoje su crkve pretvorili u administrativno polonizatorski faktor: pravoslavnu crkvu hierarhiju podvrgli su političkim vlastima. U jednoj godini „slobode“ izgubili su pravoslavni Ukrajinci 400 crkava, a 100 u kasnijim godinama. Ukrajinci su radili i umrli bez svećenika i ne mogu se moliti u crkvi, kojima su gradili njihovi djevojci i pradjedovi.“

Izдавač, direktor i odgovorni urednik: IVAN STARCIĆ. Tiskar: TISKARA „EDINOST“ U TRSTU

Širite „Istarsku Riječ“!

rade i postojane su u svojim osjećajima, iako ponese ljubomorne. One, koje imaju dug i pun nos, orlovske nos, elegante su, ponosite, u sustini dobre, imaju smisla za više osjećaja i pouzdani su. Žene ravna i silnata nosa lakome i prevrlije, vjetrenaste, vrlo aktivne, uvijek nemirne, ponese sebećne i osjećajne. Žene hrastna nosa, pupastog nosa i punog nosa s malom krvicom na vrhu, veseli su i dobre, nestalne, ali vrlo simpatične. Imaju potrebu, da oko njih bude mnogo svijeta, vole šum i ples. One su umjetnice, ali često odvive bezbožne i zaboravne.

Otrovali se konzerviranim mesom.

U Griesheimu blizu Frankfurtu na Mainu otrovala se jedna radnica obitelji od uživanih konzerviranih mesnih. Roditelji su se oporavili, ali petero djece u dobi od 6 do 14 godina umrlo u njezinoj mukama. Policija vodi istraživanje.

Katastrofa italijskog osobnog vlaka.

Osobni vlak s milan, Kolodvoru za vrijeme vojnje prema Novoj Istričko je iz tračnice kod stanice Carone Rescaldina. Životom je nastričalo više ljudi, a ranjeno ih je između 20 do 50. Do nesreće je došlo tako, što je netko na prugu polozio gredu. Ubijen je i šef stanice Rescaldina te vlakovodja osobnog vlaka.

Najveći sat na svijetu.

Cini se, da sada pripravljaju najveći sat na svijetu, koji se nalazi u Filadelfiji. Ploča s brojkama, osvijetljena je električno, a ima 10 metara promjera. Velika kazaljka dugu je 4 metara, a mala 2 i pol. Zvono, po kom okucavaju satovi, teško je 25.000 kg. Naročito strani stvari, smješte podzemlju, navija periodički mehanizam sata. Drugi jedan motor daje električnu struju.

Zaklao se, sanjajući, da se kolje

Londonške novine javljaju iz Bangora: Neka gospođa Thornton Jones i njen sin probudili su neke noći i otkrili, da je Jones u snu preuzeo sebi grijeban. Pošto je sebi nanošao ozljedu, Jones je živio još čitav sat samo vremena, da napiše ove riječi: „Sanjam da sam se u to učinio. Probudiv si, vidi sam, da je to bilo zbilja.“

Umro od uobra u prsi.

U nekom francuskom gradu umro je profesor medicinskog fakulteta. Eseal o duboku u prsu, koji mu se desio pri jednoj operaciji. Kušali su spasiti liječnika amputacijom prstana, ali je otvaranje krvi sivo napredovala, pa je kring umro u strašnim bolestima.

DAROVI

u fond Djæcke Matice:

Prigodom narodnog blagdanu sv. Cirila i Metoda sabralo su u Lanštu 1975. I. u fond Djæcke Matice. — Živjeli darovatelji!

u fond „Istarske Riječi“:

N. N. iz Matulja daruje 5 lira, Miha Mežnar 20, Hektić Ivan iz Pale 10 i Josip Kosić iz Amerike 15, ukupno 50 lira. — Naprijed za „Istarsku Riječ“!

Izдавač, direktor i odgovorni urednik:

IVAN STARCIĆ.

Tiskar: TISKARA „EDINOST“ U TRSTU

Izišle su

„Istarske narodne pjesme“ u krasno opremljenom izdanju

Knjiga je ovećeg oblika, pjesme su štampane u dva stupca. Strana 240

Cijena za siromašne sejake i dijke 3, a ostali 5 lira Poštarna posebice

Naručuje se kod uprave „Istarske Riječi“, Trst (Trieste), Via S. Francesco d'Assisi 20/I

BANCA ADRIATICA

ustanovljena god. 1905.

Dionička glavnica Lit. 15.000.000.— potpuno uplaćena

Glavno sjedište: TRIESTE, Via S. Nicolò 9 (vlaštita zgrada)

Predružnice: Abbazia, Zara

Pogoduje svaki trgovачki posao sa Jugoslavijom

Daje kredite za kupovanje robe - Subvencije na robu Obavljaju inkaso injenica i faktura - Daje informacije Izdaje garantna pisma - Izvršava sve povjerene joj bankovne poslove najsvajesnije i uz najugodnije uvjete.

Prima uloške u Lit. na Štedne klijente te ih ukamatuju po 4% o godišnje netto Uloške na tekuci račun po 4% o. Uloške vezane uz ofaks ukamatuju najbolje po dogovoru.

Prima uloške na tekuci račun u Dinari te ih ukamatuju najpovoljnije po dogovoru.

Izvršuje doznaće u Lit. i Din. za Jugoslaviju.

Priposlano*) Izjava

Ja potpisujem Josip Prodan iz Pešter. 17. žalim što sam se i lipanj t.g. iz smislu, da je g. cav. Elio Rigo, bušinski sindik, napravio dugova za općinu a i njima nije učinio nikakove javne radnje da će radi toga malo trajati kao sindik sam onog dana u času ljetnosti spram osim osobama i u pisanosti rekao, sasvim krvivo. Priznajem u g. cav. Eliu Rigo es potpunog povjerenja zbog njegovog noga rada u korist bušelske općine i ne takljivoj poštenja u upravljanju ove činje. Radi toga pitam g. cav. Rigo o istezje za ono što sam se izrazio proti mreži, da cu da utvrdi ovu izjavu i svoje troškove u puljskom dnevnim „L'Azione“ u italijskom jeziku u hrvatskom, i da platiti g. odvj. dru. Sandrinu, zastupniku načelnosti L. 200.— za njegove prinadlosti te si l. 200.— za siromah bušelske čine — sve u 14 dana pod ovrhom.

U Buzetu, 17. srpnja 1924.

Josip Prodan.

*) Za članke pod tim naslovom Uredništvo ne preuzimaju nikakve odgovornosti osim toliko koliko mu nalaže zakon.

Poziv

na

glavnu skupštinu

Fuškulinskog društva za štednju i zajmove

reg. zadruga na neogr. zamjenje

koji će se obdržavati

dne 24. augusta 1924 u 10 sati prije podne

u društvenoj zgradi u Fuškulini,

DNEVNI RED:

1. Čitanje zapisnika glavne skupštine

2. Čitanje revizijskog izvješća;

3. Potvrda računskog zaključka za g. 1923.

4. Promjena §§ 34. i 41. društvenih pravila

5. Eventualija.

U Fuškulini, dne 7. augusta 1924.

ODBOR.

Ako u odredjeno vrijeme ne bude pružan dovoljan broj zadrugaru, držat će u pol satu kasnije druga skupština skupštine, sa istim dnevnim redom i na istom mjestu te će se raspravljati i zaključivati o svemu, što je raspravljanje i zaključivanje o svemu, što je na dnevnom redu bez obzira na broj prisutnih.

Širite „Istarsku Riječ“!